

'Dit is mijn ideaal

Als kind wilde Chantal Heutink niets liever dan verpleegster worden, om de armen in Afrika te kunnen helpen. De realiteit van de verpleegopleiding viel haar echter tegen en ze stapte het bedrijfsleven in. Jaren later vond ze de oplossing om op haar eigen manier toch van nut te kunnen zijn. Op dit moment beklimt Chantal de Mount Kilimanjaro, de hoogste berg van Afrika, voor 'haar' vrouwen in Kenia.

Door Monique Sterker Foto's: Mario Nap

De ontmoeting met Chantal Heutink (38) is een confrontatie met de eigen vooroordelen. Geen idee hoe een bergbeklimster er uit zou moeten zien, maar de chique, hooggehakte verschijning die ons ontvangt in haar stijlvolle Amsterdamse appartement hadden we zeker niet verwacht. 'Mijn vriendinnen hadden ook al zoiets van: 'Jij, een berg op?', lacht Chantal. 'Ik doe normaal ook helemaal niet aan bergsport. Het is voor mij, buiten een manier om geld in te zamelen, ook symbolisch. Je begint bij een berg onderaan en werkt langzaam naar je doel, de top. Daar zijn inzet, doorzettingsvermogen en samenwerking voor nodig. Dat zijn ook de eigenschappen die de vrouwen in Kenia nodig hebben om een beter bestaan op te kunnen bouwen.' Chantal begon ooit uit idealisme aan de verpleegopleiding, met het doel mensen in Afrika te kunnen helpen. 'Dat was dus helemaal niks voor mij, daar kwam ik snel achter. Daarom ben ik gestopt en daarna ben ik in het bedrijfsleven terechtgekomen. Inmiddels heb ik mijn eigen bedrijfje in trainingen en

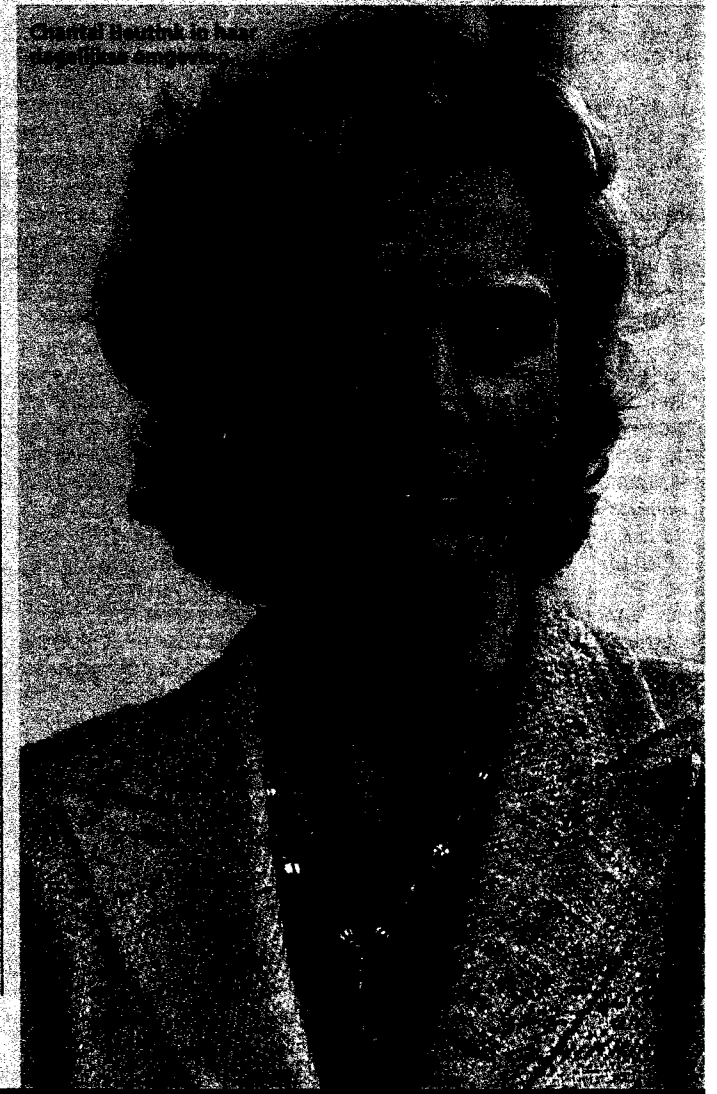
recruitment. Dat loopt goed, maar het 'Florence Nightingale'-idee liet me niet los. Inmiddels zag ik in dat ik dat te letterlijk nam. Je hoeft geen verpleegster te zijn om je te bekommeren om anderen. Mijn bedrijf heet 4xD, wat staat voor Dromen, Durven, Denken maar vooral Doen. Dat gaat natuurlijk niet alleen op voor een werksituatie, vond ik. Daarom ben ik me vorig jaar gaan verdiepen in de mogelijkheden vrijwilligerswerk in Afrika te doen. Ik wilde namelijk niet op mijn 65-ste spijt krijgen van het idee dat ik nooit wat met mijn ideaal had gedaan. Zo ben ik terechtgekomen bij Stichting Internationaal Vrijwilligerswerk en zij hadden een klus in Nairobi, de hoofdstad van Kenia, die aansloot op mijn kennis en kunde. Toen heb ik de stap gewaagd en ben vier maanden naar Nairobi gegaan. Tot verrassing van veel mensen in mijn omgeving, want ik ben nou niet bepaald een rugzaktoerist. Op vakantie hou ik wel van wat luxe.'

Streng

Toch viel het haar helemaal niet tegen. 'Je hebt daar niets, vaak niet eens water om je te wassen,

maar ik vond dat back to basic eigenlijk wel wat hebben. Er staat veel tegenover, het is een prachtig land met prachtige mensen. Er is veel armoede, maar de kracht van die vrouwen en de vrolijkheid van de mensen zijn zo mooi om mee te maken. Ze hebben niets, maar zijn altijd gastvrij. Jij bent gast, dus krijg je de beste behandeling. Heel bijzonder vond ik dat. En ik kon er van nut zijn op kantoor door mijn werkervaring. Natuurlijk is het vaak niet leuk en makkelijk. Je voelt je vaak machteloos, je komt veel ellende tegen. Er zijn zoveel aids-wezen die geen toekomst hebben, dat is heel aangrijpend. En je komt jezelf

enorm tegen, je staat overal alleen voor. Ik heb me best wel eens eenzaam gevoeld. De mensen daar hebben geen flauw idee van jouw gewone leven. Ee de mensen thuis kennen Afrika wel van tv, maar iets op tv zien en het daadwerkelijk meemake is een wereld van verschil. Ze vonden het allemaal heel stoer hoor, maar je kunt het nooit echt begrijpen als je hier niet geweest bent. Logisch, maar daardoor is mijn bevoegenheid voor Afrika niet voor iedereen volgen.' Inmiddels heeft Chantal Afrika in haar hart gesloten. Toen ze terugkwam heeft ze meteen ee stichting opgericht: VCAA, oft

Chantal Heutink in haar werksituatie

Dezelfde Chantal in haar bergkieren, klaar voor een enorme uitdaging.

wel Vision, Commitment, Action in Africa (Visie, Betrokkenheid en Actie in Afrika). 'Ik wilde die sterke vrouwen daar helpen, maar dan op een manier waarop ze zichzelf konden helpen. Dus niet door geld te geven, maar door ze te leren eigen bedrijfjes op poten te zetten, waardoor ze niet meer afhankelijk zijn van hulp. Dat is wel eens lastig, want dat betekent dat je ook streng moet zijn. Zo hebben we in het dorp Ngunya een kippenfarm opgezet. De helft van de kinderen daar is aids-wees, dus wilden zij voor hun 350 weesjes graag een weeshuis. Maar dat kost heel veel geld en levert niets op, dus ze zouden altijd afhankelijk zijn van giften en buitenlandse hulp. Daarom heb ik nee gezegd. Dat vond ik héél moeilijk, dat heb ik moeten leren. Want diep in je hart wil je ze alles wel geven, maar dat werkt niet. Een kippenfarm geeft eieren en kippen,

dat betekent eten voor henzelf en geld voor de spullen die ze verkopen. Ook bij het opzetten van de kippenfarm hebben we eigen inzet gevraagd. Het zou makkelijk zijn om alle kippen te kopen, want voor ons kosten ze niet zoveel. Maar door elke bewoner twee eigen kippen te laten leveren, voelen ze de betrokkenheid, die ook in de naam van de stichting terugkomt. En met betrokken mensen kom je eerder tot resultaat. Je leert daar ook anders denken. Hier loop je even naar de bouwmarkt voor wat planken, maar daar moet je beginnen met bomen kappen voor de omheining.'

Hoogteziekte

Chantal vervolgt: 'De opbrengst van mijn Kilimanjarotocht is onder meer voor een school in Kibera, de grootste sloppenwijk van Kenia. Daar is het leven echt vreselijk, soms zie je gewoon

babylijkjes drijven. Kinderen krijgen op de school eten en een opleiding, zodat ze een kans hebben uit die sloppenwijk te komen.' Chantal is afgelopen maandag begonnen aan haar 7-daagse beklimming, waarbij ze voor de zwaardere Machame-route heeft gekozen. Ze wil zich op haar tocht laten sponsoren voor een euro per gelopen kilometer en hoopt zo minimaal 11.790 euro op te halen. Over haar conditie maakt de sportieve Chantal zich geen zorgen. De grootste vijand op deze 5.895 meter hoge berg is de hoogteziekte. Want eenmaal ziek betekent onherroepelijk terugkeren. Voor veel klimmers van deze berg is hoogteziekte ook de reden dat ze de top niet halen, want hoogteziekte is levensgevaarlijk. 'Ik maak me daar maar niet te druk om. Je kunt er niets tegen doen, alleen niet te snel stijgen.

Dus ik doe het rustig aan, dan moet ik het halen.' Eenmaal terug zal Chantal wel weer moeten wennen aan haar eigen 'verwende' omgeving. 'Ja, daar ben ik dubbel in. Ik zou niet voorgoed in Kenia kunnen wonen, daarvoor ben ik te veel gehecht aan mijn leven hier met mijn man Paul. Ik heb mijn vrienden, een bedrijf waar ik plezier in heb, een leuk huis en ik hou ook van lekker eten en goede wijn. Maar als ik terugkom uit Afrika betrap ik me er ook op dat ik het leven hier soms oppervlakkig vind. 'Waar gaat het over', denk ik dan over een gesprek. Daar moet ik mijn houding dus nog in vinden.'

Wilt u Chantal sponsoren, kijk dan op www.vcafrica.com of maak een euro per het door uzelf gekozen aantal kilometers over op bankrekening 12.59.45.418.